

شکر به درگاه خدا و اثرات آن / حدیثی جالب از پیامبر اکرم (ص)

انسان شاکر با شکر نعمت ها همواره در حال افزودن به سرمایه های مادی و معنوی خویش است ولی برعکس فردی که کفران نعمت می کند...

انسان شاکر با شکر نعمت ها همواره در حال افزودن به سرمایه های مادی و معنوی خویش است ولی برعکس فردی که کفران نعمت می کند هستی خود و دارایی هایش را می سوزاند و به تدریج به هلاکت می رسد. به گزارش خبرگزاری مهر، در ابتدای سخن به حدیثی از امام صادق (ع) اشاره می کنیم که می فرماید: شکر نعمت ها، پرهیز از گناهان است و شکر تمام و کامل این است که بنده خدا بگوید: الحمد لله رب العالمین. (1) پس اگر انسان با دست و زبان، قلم، مال، مقام و منصب و ثروت اعمالی را انجام دهد که مورد رضایت خداوند متعال باشد او با عمل پاک و منزه خود شکر نعمت را به جای آورده است و اگر با یکی از آنان مرتکب گناه گردد کفران نعمت نموده است.

کسی که در قلبش به این باور رسیده باشد که تمام نعمت ها از آن خداوند است و با این باور قلبی عالیتین شکر را به جای آورده و وظیفه قلبی خود را ادا کرده است و او همواره باید مراقب و مواظب باشد که در عمل نیز شکرگزار نعمت های خارج از وجود انسان باشد و شکر جامع و کامل به کار بردن نعمت بر وفق رضای الهی و اجتناب از گناهان است.

بعضی از نعمت ها به واسطه بشر به دست ما می رسد در این گونه موارد شرع مقدس دستور داده علاوه بر شکر خداوند که خالق و عطا کننده اصل نعمت است باید راه وصول آن نعمت را که انسان ها هستند شکر نمود و مراتب حق شناسی را در مقابل این افراد ابراز کرد. امام رضا (ع) می فرماید: کسی که شکر نعمت مخلوق خدا را ادا نکند شکر خداوند خالق را ادا نکرده و به جا نیاورده است. (2)

امیر المومنین علی (ع) فرمود: آن کسی که به تو نعمت می دهد و شکرش را ادا می کنی اگر قلبا از تو راضی باشد شکر تو بر خشنودی و وفایش می افزاید و اگر بر تو خشمگین باشد شکر تو موجب صلاح ضمیر و عطفش می گردد. شکی نیست که شکر مخلوق علاوه بر این که اطاعت از فرمان خالق در حق شناسی از مخلوق است برای خود فرد هم آثار روحی و روانی به سزایی دارد.

روایتی از رسول اکرم (ص) آمده که می فرمایند: آن کسی که غذا می خورد و سپاسگزار خداوند است اجر او همانند پاداش کسی است که برای خدا و به منظور نیل به ثواب الهی روزه گرفته است. کسی که سالم است و خدا را بر نعمت سلامتی شکر می کند اجر او همانند اجر بیمار مومنی است که برای خداوند در بیماری صبر می کند. کسی که از نعمت خداوند برخوردار است و به دیگران هم می بخشد اجر او همانند اجر تهیدست محرومی است که برای خدا قانع است و مضیقه زندگی را تحمل می نماید.

انسان هایی که به درجه بالاتری از بصیرت و آگاهی رسیده اند حتی در مواقع ناخوشی ها سختی ها بیماری ها و مصیبتا نیز خداوند را شاکر هستند، ولی انسانهایی عادی فقط در هنگام سلامتی و نعمت زبان به شکر می گشایند و خداوند را سپاس و شکر می گویند. انسان های با بصیرت همیشه و در همه حال قلب و زبان شاکری دارند.

انسان شاکر با شکر نعمت ها همواره در حال افزودن به سرمایه های مادی و معنوی خویش است ولی برعکس فردی که کفران نعمت می کند هستی خود و دارایی هایش را می سوزاند و به تدریج به هلاکت می رسد و مجازات چنین کفرانی از دست دادن نعمت هاست: شکر نعمت، نعمت افزون کند، کفر، نعمت از کف بیرون کند.

1- مشکوٰه الانوار، ص 31

2- میزان الحکمه، ج 5، ص 153

3- اصول کافی ج 2، ص 92